

Virš miesto, ant aukštos kolonos stovėjo ypatinga ir grakšti laimingo princo statula. Princo kūną dengė ploni, gryno aukso lapai, vietoj akių turėjo didelius safyrus, o ant jo kardo rankenos buvo didelis raudonas rubinas.

Vieną dieną, maža kregždutė, kuri per vėlai iškeliavo žiemoti į Egiptą, savo skubioje kelionėje į pietus apsistojo tarp statulos pėdų, kad pernaktotų. Tačiau kregždutė negalėjo užmigti girdėdama, kaip rauda princas, tad ji pakilo į viršų, nutūpė ant princo pečių ir paklausė, kodėl šis verkia.

Princas atsakė, kad nors visi jį vadina laiminguoju, jis visai toks nėra. Kaipgi jis gali būti laimingas, paklausė princas mažo paukštelio, kai nuo savo stovo aukštai virš miesto mato tiek daug žmonių, kuriems reikia pagalbos, maisto, globos, meilės ir švelnumo. „Prašau, gal man padėsi, mažasis paukšteliai? Ar padėsi man pasitarnauti jiems?“ Paukštelis sutiko.

Pirmausia kregždutė nulupo nuo princo kardo rubiną ir nunešė jį išsigandusiai jaunai motinai, šaltoje palėpėje slaugančiai savo sergantį vaiką. Tuomet mažasis paukštelis grįžo pas prinčą, nuėmė vieną jo safyro akį ir nunešė ją senam žmogui mažoje lūšnelėje, kuris nebuvo valgęs jau dvi dienas. Dar kartą grįžęs, paukštelis išlupo kitą safyro akį ir paliko ją mieste ties mažos degtukų pardavėjos kojomis. Vieną po kito kregždutė atsargiai nuėmė visus auksinius lapus nuo princo kūno ir išdalino juos varganiams ir beglobiams miesto vaikams.

Ir tada papūtė stingdantys žiemos vėjo gūšiai, o kadangi princo kūno daugiau niekas nebedengė, jo švininė širdis įtrūko. O mažoji kregždutė, neįstengusi apsiginti nuo šalčio, taip pat žuvo.

Vieną rytą Dievas sušaukė savo angelus ir parodė žemyn į miestą sakydamas: „Atneškite man iš tos vietos du brangiausius dalykus“. Kai angelai sugrįžo, jie nešėsi įtrūkusią princo širdį... ir mažojo negyvo paukštelio kūną. (Oskaro Vaildo pasaka)

Tai vadinama „beatodariška meile“, mano drauge, ir jei mes nepradėsime mokytis taip gyventi, mūsų visų gyvenimai bus beverčiai.

**“Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, –
sako Viešpats. –**

Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigos.”

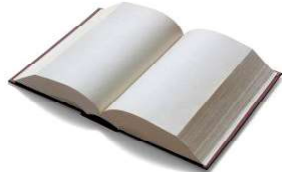
Mt 28, 19. 20

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 1, 1-11; Ps 46, 2-3. 6-9; Ef 1, 17-23

Psalmės atliepas

Kai Dievas žengė aukštyn – linksmybė aidėjo,
gaudė trimitai, Viešpačiui žengiant.

Evangelija pagal Matą (28, 16-20)

Vienuolika mokinių nuvyko į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo nurodęs Jėzus. Jį pamatę, mokiniai parpuolė ant žemės, tačiau kai kurie dar abejojo. Tuomet prisitartinęs Jėzus prabilo: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardu Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“.

Evangelijos komentaras (pagal ses. Rasos Faustos Palaimaitės komentarą):

Gyvename Velykų – Priskėlimo šventės – laiką, kai liturgija kasdien ragina džiūgauti. Asmeninė žmogaus istorija dažnai turi savo laiką. Tikriausiai nepavyks džiūgauti šeimai, stovinčiai prie merdinčio artimo žmogaus, arba asmeniui, parblokštam nuodėmės, bankroto, priklausomybės ar nepagydomos ligos. Šiuos žmones šiandien Dievo žodis kviečia nuo savo vargų pakelti akis ir žvelgti į dangų. O kitus savo būtyje esančius paprastai šiandienė šventė ragina žavėtis ir nusilenkti prieš „šiuropulingą Dievo didybę“.

Pasak evangelisto Jono, Jėzus, kaip buvo žadėjęs, šiandien eina pas Tėvą mums vietos paruošti. Taigi pirmoji žinia – mes skirti ne šiam pasauliui. Dėl to apaštalas Paulius ragina prašyti, kad būtų apšviestos mūsų dvasios akys ir galėtume matyti, jog kiekvienas dalyvaujame šiame slėpinyje asmeniškai – einame ten, kur yra Jėzus, kur nėra skausmo, tamsos, smurto: į amžiną tiesą, ramybę ir meilę. Tik trumpam šiandien stabtelime ir žvelgiame į slėpinį, sulaužantį visas mūsų supratimo schemas. Žvelgiame sumišę kaip anuomet mokiniai – tegul Jis mums atsako: „kaip? kur? kada? kodėl?“ Negalime to suprasti, nes mums niekas negali paaiškinti Dievo – turime galimybę Jį šlovinti, mylėti, Jo klausyti ir gyventi Jame. Jėzus atėjo mums pasakyti, ką turime daryti, kad taptume tikrais žmonėmis, panašiais į savo Kūrėją. Dar Jis parodė meilę iki kryžiaus mirties, kaip pagrindinį mūsų tikėjimo motyvą, kad leistumės tos meilės vedami per savo netektis, skausmus, nuodėmių ir kančių istoriją į pilnatvę – Namą, pas Dievą. Šiandien – Dievo pergalės šventės finalas prieš nuodėmę, mirtį, atskirtį, ligą, tamsą, skurdą. Tad tai ir mūsų pergalė – todėl švenčiame. Mes gavome pakvietimą ir leidimą įžengti į dangų.

Negalime ilgai sustoję žiūrėti ir svarstyti tuščius klausimus, nes: „ne jūsų reikalas žinoti laiką ir metą!“ Dažnai smurto, netekties, ligos akivaizdoje girdime klausiant: „Dieve, kodėl?“ Bet Jis mums neturi pasiaiškinti. Mes nesame Dievo teisėjai, Jo užmojų vertintojai. Atsakymas į klausimą „kodėl“ – „ne tavo reikalas!“ Teisingas klausimas yra: „kaip, Viešpatie, nori, kad aš šioje situacijoje gyvenčiau?“ Nuo „kodėl“ iki „kaip“ reikalingas didžiulis tikėjimo šuolis. Dažnam, negavus atsakymo į savo „kodėl“ apie blogį pasaulyje, kyla mintis, kad Dievas yra žiaurus ir nepatikimas. Jei Jis savo Sūnų leido nužudyti – gal Dievas yra siaubūnas, besityčiojantis iš savo kūriniių... Tačiau Viešpats dažnam leidžia stoti į akistatą su teisiuoju, nekaltuoju kančia, kad per tai žmogus pereitų į išties tikinčiųjų gretas, į tą mažąją kaimenę, kuri tiki ne dėl to, kad Dievas stebuklingai ir švelniai ją rūpinasi, o todėl, kad Dievas yra Dievas, o žmogus – trokštantis Jo valią vykdyti kūrinys – gyvena ne dėl praeinančio pasaulio. Jei klausiu „kaip“, reiškia TIKIU, kad mano namai danguje, ir priimu, kad Dievas yra toje situacijoje, kurioje esu, net jei Jo neįmanoma ir negirdžiu.

Tad šiandien esame siunčiami keliauti ir klausiti, ar aš esu Jėzaus mokinys, gyvenantis Jo mintimis ir vis trokštantis vykdyti Tėvo valią? Kaip galiu šią savaitę ir visada įvykdyti siuntimą „eikite ir padarykite mano mokinius“?

Šiandien „džiaugsmo šauksmais šlovinkit Dievą! Tai visos žemės aukščiausias Valdovas!“

Perry Downs

“Kur yra Dangus?” arba, kaip atsakyti į vaikų klausimus apie Dievą

Vieną sekmadienio rytą, kai mes su žmona ir penkerių metų dukrele važiuavome į bažnyčią, ji pasidomėjo: „Mama, ar visi eina į bažnyčią?“ Mama atsakė: „Ne, kai kurie žmonės į bažnyčią neina.“ Dukra pagalvojo ir vėl paklausė: „Ar Dievas myli visus?“ „Taip, Jis myli visus, – pritarė mama ir tėšė: Liūdna... Dievas myli visus, tačiau kai kurie neatsiliepia į Jo meilę. Viena iš priežasčių, kodėl mes einame į bažnyčią, yra ta, kad norime būti su tais, kurie myli Dievą, ir taip stiprinti savo tikėjimą.“ Kiek pasvarsčiusi, dukrelė pasakė: „Jei Dievas myli visus, bet kai kurie neatsako į Jo meilę, tai jie yra tikri storžieviai.“

Klausimas, kodėl tiek daug žmonių neatsako į Dievo meilę, dukrai nedavė ramybės. Mama atsakė jai tiek, kiek ši paklausė, tačiau paskui praplėtė atsakymą, paaiškindama, kodėl tikintiesiems svarbu kartu garbinti Dievą. Paskutinis dukrelės pastebėjimas buvo nepaprastai įžvalgus ir teologiškai teisingas.

Vaikai yra puikūs stebėtojai, tačiau ne visuomet jiems sekasi padaryti teisingas išvadas. Jie mato faktus, tačiau ne visuomet teisingai juos supranta. Pavyzdžiui, jei vaikai negauna atsakymo į konkrečią maldą, jie gali padaryti klaidingą išvadą, kad Dievas jų nemyli. Klausydami vaikų pastebėjimų bei atsakydami į jų klausimus, mes galime padėti jiems geriau suvokti įvairius reiškinius. Jei aiškinsime vaikams, kad malda nėra skirta vien tam, kad prašytume Dievo to, ko užsigeidžiame – net jei tai ir geri dalykai, – tai bus vertinga, jų tikėjimą stiprinanti pamoka.

Atidžiai klausykis ir būk sąžiningas atsakydamas

Mūsų, suaugusiųjų, užduotis yra išmokyti atidžiai klausytis, ko klausia vaikai. Kartais turime net pasitikslinti, ar teisingai supratome klausimą. Jei neišmoksime išgirsti, nesuprasime, ką jie iš tikrųjų nori sužinoti, ir atsakinėsime į tai, ko jie tuo metu neklausia.

Formuluodami atsakymą, turime iš karto atsizvelgti į vaiko amžių. Siekime balanso: pateikti teologiškai teisingą ir vaikams suprantamą atsakymą. Norėdami apsaugoti vaikus nuo dviprasmybių arba siekdami stiprinti jų tikėjimą, mes kartais galime duoti atsakymą, kuris, patys žinome, nėra visiškai teisingas ir negali būti vienareikšmis. Štai klausimo pavyzdys: „Jei pasitikiu Dievu, ar visuomet būsiu laimingas?“ Kyla pagunda atsakyti: „Taip, mielas, jei sekis Dievu, visuomet būsi laimingas.“ Tačiau sąžiningiau būtų atsakyti taip: „Gyvenimas kartais gali būti labai sunkus, net ir pasitikintis Dievu aplanko liūdesys. Tačiau net tada Dievas myli ir visuomet padeda.“ Vaikai tikrai supras sąžiningą atsakymą, jei jame yra bent lašelis vilties. Antra vertus, neapdairus atsakymas – „Jei sekis Dievu, tu visuomet būsi laimingas,“ – suteiks vaikui netikrą viltį, kuri ateityje, vaikui patyrus, kad gyvenimo realybė neatitinka to, ko jis buvo mokomas, gali sukelti tikėjimo krizę.

Atsakant į klausimus

Pažvelkime į keletą vaikų užduotų klausimų. Užrašiau ir atsakymus, tačiau jie gali tikti arba ne konkrečiu atveju. Pateikti atsakymai skatina mąstyti apie Dievo charakterį, pabrėžiant, kad galima Juo pasitikėti net ir tuomet, kai sunku suvokti Dievo veiksmus.

Neišsiplėskime kalbėdami daugiau nei vaikas klausia, antra vertus – būkime jautrūs ir pasiruošę atsakyti į klausimus, kuriuos vaikas užduos gavęs pirmąjį atsakymą. Žinoma, kai kurie klausimai ar atsakymai gali būti per daug sudėtingi, tuomet teisinga yra pasakyti, kad nežinote, bet domitės apie tai.

Kur yra dangus? Kur yra pragaras? Kaip aš pateksiu į dangų? – Dangus yra ten, kur Dievas. Pragas yra vieta, esanti labai toli nuo Dievo. Kai mirsi, Dievas pasiims tave į Dangų.

Ar aš galėsiu pasiimti mėgstamą žaislą? – Danguje turėsime viską, ko mums reikia. Mums nereikės į ten kažką pasiimti.

Ar senelis ir močiutė bus Danguje? Ar visi žmonės eina į Dangų? – Visi, kurie pažįsta ir myli Dievą, bus Danguje. (Jeigu seneliai buvo netikintys: Pasitikėkime Dievu, kad Jis

Sekminių šventė

Ateinantį sekmadienį švęsime Šv. Dvasios Atsiuntimą (Sekmines).

Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbieta šventė Viršūžiglioje

Ateinantį sekmadienį, švenčiant Sekmines, Viršūžiglio Šv. Onos bažnyčioje

(13 val.) taip pat švęsime ir parapijos šventę

– Švč. M. Marijos apsilankymą pas Elzbieta.

Tokios dvasinės parapijos šventės mus visada suburia ruošai, iškilmingai liturgijai su procesija, pasibuvimui drauge, bendravimui. Šįkart negalėsime taip įvairiapusiai švęsti, bet vistiek švęsime. Taip, kaip galime.

Susitikime, pasimatykime! Visi to pasiilgome!

Pakuonio bažnyčioje Sekminių Eucharistija bus švenčiama 10 val.

Piliuonos koplyčioje Eucharistija nebus švenčiama.

gailėstingas visiems ir siūlantis draugystę. Ar nori būti Danguje?)

Kodėl negaliu nueiti į Dangu dabar? – Dievas paima mus į Dangu, kai ateina laikas. Dabar Jis nori, kad tu būtum čia, su manimi.

Ar Dievas yra? Aš Jo nematau. – Dievas yra visur, net ir čia, šalia mūsų. Mes nematome oro, tačiau jis yra, nematome ir Dievo, tačiau Jis yra čia.

Kur yra Jėzus? – Jėzus yra su Dievu, Danguje, ir laukia tos dienos, kai mes būsimė kartu su Juo. Tačiau Jėzus pažadėjo vieną dieną sugrįžti į Žemę. Ar tai ne nuostabu?

Kai aš padarau ką nors bloga, ar Dievas vis tiek mane myli? – Taip, Dievas myli net ir tada, kai esame neklusnūs. Tačiau Dievas nori, kad elgtumės gerai.

Ar Dievas myli „blogiečius“? – Dievas myli kiekvieną ir nori, kad žinotume, jog darydami bloga pirmiausia kenkiame sau. Dievui rūpi „blogiečiai“, nes būdami blogi jie kenkia sau ir kitiems. Dievas myli „blogiečius“, tačiau jų elgesys Jam nepatinka.

Ar blogi dalykai nutinka todėl, kad Dievas ant manęs pyksta? – Dievas niekuomet nieko nedaro supykęs. Blogi dalykai nėra Dievo darbas. Ir Dievas visuomet būna šalia ir mums padeda, kai kas nors bloga nutinka.

Ar eiti į bažnyčią ir būti krikščionimi yra tas pats? – Būti krikščionimi reiškia tikėti ir gyventi su Dievu. Jei mes tik lankome bažnyčią, bet negyvename krikščioniškai, tai mes nesame tikri krikščionys. Jei tikime Dievu, stengsimės gyventi taip, kaip kviečia Jėzus.

Pasitikėjimas Dievu

Galiosiai, atsakydami vaikams, turime jiems paaiškinti, kad ne visuomet žmogus gali viską suprasti ir viską žinoti. Mūsų užduotis yra ugdyti vaikus ir jų pasitikėjimą Dievu. Dievo užduotis yra auginti mūsų vaikus, kad jie taptų tikrais žmonėmis. O mes darome geriausia, ką galime, suprasdami, kad Dievas irgi darbuojasi, būdamas šalia. Neprivalome žinoti visus atsakymus į vaikų klausimus, tačiau turime nukreipti jų žvilgsnius į mylintį Tėvą, kuriuo galima pasitikėti, net kai Jo nesuprantame. Jei padėsime vaikams pajusti, kad Dievas yra geras ir patikimas, tai bus geriausias atsakymas į visus klausimus.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuj raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.